

IN DEN ZORG-STOEL.

Wat lust het menig mensch, met handen en met voeten,
Hier in dit aerden hol, gelijk een mol, te wroeten?

Rijst hooger, weerde ziel en vrij al verder siet:
Dat u geluckigh maeckt is hier beneden niet.
Ach, hoe ydel sijn de zorgen,
Die den armen mensch verworgen.

CATS.

Hij is zoo pas thuisgekomen.
Regelrecht is hij naar deze kamer gegaan en hij
is neergevallen in den zorg-stoel.

Dat is voor hem een geschikte plaats: de zorgstoel.
Want hij heeft zorgen.

Geldzorgen. Niet omdat hij te weinig geld heeft, maar
omdat hij zooveel heeft.

Hij heeft last van zijn overvloed.

Deze brengt hem uit zijn humeur, telkens weer. Wat
doet hij dan vervelend!

't Was hem zooveel te veel om zijn hoed op den kap-
stok te hangen. Hij houdt hem maar op, als hij naar één
der zijvertrekken van zijn slot gaat, om er te peinzen over
finantiële zaken. Hij wil hier niet gestoord zijn. Hij is
voor niemand thuis.

Dit is zijn mijmerkamer. Daar zit hij — zooals nu —
te denken over voordeelige geldbelegging; over Beurs-
nieuws; over winsten en verliezen.

De zon belicht met haar vriendelijke stralen de rustbank
bij de ramen en doet het goudleeren behang nog rijker
uitkomen.

Maar hij ziet geen zon.

De arme man is rijk.

Maar die rijkdom heeft zijn leven verarmd.

Die maakt hem moe.

Hij zoekt de eenzaamheid, omdat hij weer eens tobben
wil over zijn kapitalen.

In den huiselijken kring wordt hij afgeleid. Daarin voelt
hij zich niet thuis. Lieve kinderlachjes rimpelen zijn voor-
hoofd. Bijna wordt hij boos, als hij ze ziet, want ze storen
hem in zijn denken.

De rijke man is arm.

Wat 'n leven.

Denk het u toch eens goed in.

Als je doen kunt, wat je wilt, en honderden je naar de
oogen zien, en als je dan toch tobben moet om door de
wereld te komen, als je dan tobben moet over je schatten.

Als je onafhankelijk heet en toch slaaf bent van wat je bezit.

Als je leven kunt „vroolijk en prachtig," vrij en blij, en
toch een gevangene kunt genoemd worden, die zich bij
wijlen zelfs opsluit in een cel.

Als het geld je harde meester is.

Je god. Van wien je je afhankelijk voelt, dien je eert
en aanbidt.

Op wien je gaat lijken.

Wien je gelijk wordt.

Wat 'n armoe.

Stille armoe.

En ook deze stille armen zijn zoo ongelukkig.

Als ze ontdekt worden te eeniger tijd, wie heeft dan
met hen medelijden!

Of — fluistert de man misschien op een voor hem
gelukkig moment:

Ziel, gij hebt vele goederen, die opgelegd zijn voor vele
jaren....?

„Gij dwaas"....

* * *

Geld!

Ge kent z'n macht.

Maar ge denkt toch niet, dat ze alleen den rijkdaad tot
slaaf maakt?

Er zijn menschen, die van hun kwartjes evenveel last
hebben, als deze man heeft van zijn banknoten.

Geld is nu eenmaal een gevaarlijk bezit. We zijn alle-
maal slechts rentmeesters.

Ook als we met weinig goederen zijn gezegend.

God zal ons ook vragen over ons ééne talent. En het
gevaar is zoo groot, dat we het weinige niet achten. Dat
we het ééne talent in den zweetdoek wikkelen en het
verbergen in de aarde. Maar zoo we het doen, behooren
we tot de booze en luie dienstknechten.

We mogen maar niet doen wat we willen met onze
gaven — ook niet met onze geld-gaven; met onze kapitalen
en met onze dubbeltsjes.

Het is niet waar, dat we voor ons geld koopen mogen
wat we wenschen.

Dat we verantwoord zijn, als we ieder „het zijne" geven.
Iemand heeft eens gezegd, dat het wereldgericht voor een
niet gering deel over het geld zal gaan. God zal de kas-
boeken nazien. En Hij zal oordeelen over het actief en
het passief. Hij, „die Zelf in de oude bedeeing buiten al
wat de ceremoniële wet in den vorm van eerstelingen,
van allerlei offeranden en van onkosten voor de optochten
naar de hooge feesten eischte, niet minder dan een tiende
van alle inkomsten voor Zijn dienst vroeg."

Dit bewijst wel, „dat het maximum hier niet zoo spoedig
bereikt is."

God vraagt niet van ieder, wat de Heiland vroeg van
den rijken jongeling, en toch vraagt Hij eigenlijk van ons
hetzelfde. Dat we Hem zullen achten als het hoogste goed
en derhalve ook ons geld blijmoedig geven zullen voor
Zijn dienst. Er zijn er zooveel, wien het „Goede Meester"
bestorven ligt op de lippen, en die toch bedroefd weggaan,
omdat de Meester te veel van hen vraagt. Ook te veel
geld. En het woord behoudt zijn kracht: Hoe bezwaarlijk
zullen degenen die goed hebben, in het Koninkrijk der
hemelen ingaan!

Het is lichter, dat een kemel ga door het oog van een naald.

Het geld is de ziel van de negotie.

Ja, juist, maar op het terrein van de negotie worden de
zware problemen gesteld. De handelswereld wordt straks
het veld, waar de beslissende slagen zullen vallen. Koopen
en verkoopen zijn de eenvoudigste dingen ter wereld, maar
de tijd is niet verre meer, dat „geboycott" zal worden op
markt en Beurs, op kantoor en Bank, wie het teeken van
het Beest niet draagt.

Het geld is een factor bij de ontkenning der wereldhistorie.

* * *

Toen de afgevaardigden der Samnieten den Romeinschen
veldheer Curius Dentatus gouden vaten aanboden, om hem
om te koopen, wees de eenvoudige man op wat rapen,
die hij juist aan 't braden was. De heeren wisten nu genoeg.
Die met zoo weinig tevreden was, zou voor wat goud z'n
volk en stad niet verraden.

Bij dezen Romein was — als Vondel zeggen zou —
deeg deeglyckheit, die niet speelde „raep en schraep."

Goudzucht — zegt Dr. Faust in „Eenig Speelgoed" van
Van Limburg-Brouwer — is een kanker voor het menschelijk
geslacht.

't Goud is speelgoed, maar gevaarlijk speelgoed.

Als Lysander het goud binnen Sparta brengt, wordt de
kracht van de bevolking bedreigd, en straks verteert de
hebzucht de fiere mannen, die eens door hun eenvoud
sterk waren.

Dan verdwijnt de trouw en snoeft men op het alvermogen
van den rijkdom.

* * *

Goud.

Het is door God geschapen.

Als edel metaal vertoont het z'n blinkende pracht en
trosteert het de invloeden, waardoor ijzer verteert.

Rijkdom in goud is een gave Gods.

Minder van beteekenis dan wijsheid, maar toch een gave, waarmee de mensch, die ze ontving, een zegen zijn kan op de wereld.

En hij, zal een zegen zijn, als hij bedenkt, dat het niet in den overvloed gelegen is, dat iemand leeft uit z'n goederen.

Het weinige, dat de rechtvaardige heeft, is beter dan de overvloed der goddeloozen.

Want de rechtvaardige beschikt ook deze zijn zaken met recht.

We zullen toch wel een goed eind achter blijven bij die weduwe, die haar penningkens in de offerkist wierp!

Ge hebt er toch wel eens over nagedacht, hoe groot haar gave wel was?

Die twee penningen waren al wat zij had.

Van haar gebrek had ze in de tempelkist geworpen.

Haar ganschen leeftocht.

Honderd percent.

* * *

Hij kan z'n geld beheeren.

Hij kan geven.

Men heeft wel eens gevraagd, hoeveel iemand van het zijne wel heeft af te zonderen voor de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

Moelijke vraag, waarop zoo maar niet terstond een antwoord is te geven.

Waarop geen antwoord kan gegeven, dat voor iedereen past.

We zijn al op den goeden weg, als we in ernst de vraag stellen.

Zijn er geen ernstiger geld-problemen, dan waarover die man in den zorg-stoel denkt!

Wat zou het hem baten, zoo hij nog evenveel geld won, als hij reeds bezit! Indien hij op het andere blad van z'n levensboek de schade zijner ziel moest zien gesteld.

Wat baat het den mensch, zoo hij de heele wereld wint, als hij die winst moet boeken ten koste van het ware levensgeluk!

A. L. v. H.